

A person's silhouette stands in the center of a dark, circular tunnel. The tunnel's walls are made of corrugated metal, and the floor is a wooden plank. A bright, circular light source is at the far end of the tunnel, creating a strong backlight effect on the person and illuminating the tunnel's interior. The overall mood is mysterious and dramatic.

**Stephen
Williams**

**DÍVKA,
KTERÁ
SI ŘÍKALA
TUESDAY**

Stephen Williams

**DÍVKA,
KTERÁ
SI ŘÍKALA
TUESDAY**

2016

Copyright © 2015 by Stephen Williams
Translation © 2016 by Michael Havlen
Cover design © 2016 by DOMINO

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky přenášena či šířena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu TUESDAY FALLING,
vydaného nakladatelstvím HarperCollins, Londýn 2015,
přeložil Michael Havlen
Jazyková redaktorka: Zuzana Pernicová
Korektura: Kateřina Židková
Sazba písmem Minion Pro: Rajka Marišinská a Jiří Ryška
Obálka: Rajka Marišinská
Vydání první
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v dubnu 2016

ISBN 978-80-7498-123-4

Občas ráda jen tak jezdím metrem a nechávám se unášet od jedné stanice ke druhé. Stanice, tunel a další stanice. Zas a znova.

Bílá. Černá.

Nikdy se na lidi nedívám přímo, vždycky je pozoruju v oknech. Vidím jejich odrazy v temném skle.

Občas, když mi hlava třeští nesnesitelným hlukem, jezdím metrem a snažím se vypnout. Opírám se o spojovací dveře. Vnímám vibrace. Cítím duchy, kteří mnou cloumají. Čekám, až to všechno přestane.

Kluci se nahrnou do metra. Všichni mají kalhoty s rozkrokem až u kolen a baví se kňouravým rapperským slangem. Z jejich tvrdých a lesklých očí číší, že jsou sjetí. Mají na sobě rádobý originální oblečení, ale přitom se všichni zoufale snaží zařadit. Chtějí být vnímáni odděleně, ale přitom dohromady. Malí kluci v dospělých tělech, zmatení a zvalcování společností, se kterou nedokážou držet krok, a tak se jí aspoň snaží vysmívat. Je to vlastně smutné. Kdyby nebyli tak nebezpeční, mohla bych je zkusit pozvat domů a postarat se o ně.

Ale já, a starat se o někoho? To těžko. Naposledy jsem něco takového dělala ve čtrnácti a vydrželo mi to asi čtvrt hodiny.

Je jich šest. Nejmladší může mít tak třináct roků a nejstarší kolem šestnácti. Kdybyste sečetli jejich IQ, celkový výsledek by určitě nepřevýšil číslo mých bot, ale připadají si děsně chytří.

Ráda si s kluky jako oni pohrávám. Vidí mě sedět v rohu

vagonu. Malá emo holka, říkají si. Dívají se na moji plátěnou tašku a předpokládají, že v ní mám knížku básniček. Na nic zlého ani nepomyslí.

Vlastně je přeceňuju. Oni nemyslí vůbec. Řídí se kolektivním mozkiem. Následují vůdce. Hledají slabé kusy.

Slabé kusy, jako jsem já. Měřím ubohých sto padesát centů a jsem celá v černém, jako kdybych neměla nic lepšího na práci než se dívat na *Matrix* a vyrývat si nožem do ruky roztomilé obrázky. Pěkná holka – a pěkně pošahaná.

Květinka, která si doslova říká o utržení.

No tak do toho, kluci.

Jen si mě utrhněte.

2

„Kdo je to děvče?“ Inspektor Loss se dívá na záběry z bezpečnostní kamery ve vagonu metra. I když jde o záznam, nikoli o živý přenos, napětí v místnosti by se dalo krájet. Vzduch je ostrý jako břitva a kdesi v pozadí inspektorova mozku to srší, jako když se porouchá zářivka. Obraz na displeji je černobílý a rozlišení mizerné. Všechno se utápí v šedi a tváře jsou rozmazané, jako by je někdo napůl vygumoval.

Krev to však zakrýt nemůže.

„Nevím, pane. Teď prověříme kamery ze vchodu.“

Vyšetřovatelka se nedívá na to, co právě zaměstnává jejího šéfa. Ona už to viděla a i nyní, po několika minutách, musí polykat sliny, které se jí hromadí v ústech. Musí, jinak by si pozvracela notebook.

Monitor je samá krev. Pokrývá těla mladíků ležících nehybně na podlaze vagonu. Rozstříkla se po sedadlech i oknech a tvoří dlouhé cákance na stěnách vozu. Třebaže je obraz černobílý a rozlišení bídné, inspektorovi je jasné, že jde o krev. A ví, že to není krev té dívky, protože ji právě viděl vy-

jít z metra bez jediného škrábnutí. Zhluboka si povzdychne a sáhne po elektronické cigaretě.

„Přetočte to,“ zavelí.

Displej na chvíli zčerná a pak se vagon vrátí zpátky do doby před masakrem. Žádná krev. Žádné mrtvoly. Jen mladé děvče v rohu a šest zfetovaných predátorů, co se hrnou posuvnými dveřmi dovnitř. Chvíli se kočkují, naoko do sebe buší pěstmi a dělají, jako že se rvou. Pak si všimnou té holky. I když jsou v rauši. Inspektor Loss navzdory rozkostičkovanému obrazu vidí, že ti kluci mají najednou druhé vánoce. Dva z nich si spolu radostně plácnou a celá parta se dá do pohybu směrem k dívce. Jsou si jistí svou silou a pohybují se v důvěrně známém prostředí. Nic je nemůže ohrozit.

Loss zírá na obrazovku. Neujde mu, že z jejich rozmazaných obličejů sálá zvířecí lačnost.

„Na to bych nespolehal, hoši,“ zašeptá.

3

Tramtadá, tak už jdou. Ten v mikině s kapucí si mě všimne první. Co to povídám – mikiny mají všichni. No jasně. Rádi by vypadali jako američtí gangsteři. Copak si neuvědomují, že je to celé blbost? Že idoly, ke kterým vzhlížejí, mají průměrnou délku života asi jako vrahci? Když to tak vezmete, měli by mi být vlastně vděční za to, že jim dám ránu z milosti. Vždyť tihle kluci ve skutečnosti nežijí, jen se pomalu rozkládají.

Ale dost úvah.

Chtěla jsem prostě říct, že ten vpředu, co má o něco větší kapuci než ostatní sráči, si mě všiml nejdřív. Nejspíš to bude hlavní mozek party. Když už nic jiného, umí jakž takž chodit vzpřímeně. Plácne si se svým tupějším klonem a začne pomalu postupovat směrem ke mně. Ostatní ho následují, jako by byli přivázaní na šňůrce.

Už jsem se vám svěřila, že tyhle borce přímo miluju? Když jsou v houfu, všichni mají drsný výraz a prázdný pohled. Kdybych ale jednoho z nich potkala v neděli samotné-

ho před kostelem a podala mu letáček, nejspíš by jen slušně poděkoval.

Teda ne abyste si mysleli, že jsem nějaká pánbíčkářka, to fakt ani omylem. Radši bych si nechala vrtat zuby, než abych si klekla na kolena před nějakým debilním knězem.

Míním to tak, že bez party v zádech jsou to jen synkové vypatlaných matek, kteří mají intelekt boxovacího pytle.

Což je samozřejmě neomlouvá.

Sleduju jejich postup v odrazu na okně vagonu. Když se přiblíží na necelý metr, sebejistě se zastaví – skoro jako na povel. Tak fajn, borci.

A už je to tady. Ten s největší kapucí se na mě zašklebí a promluví hlasem přátelským asi jako kudla v zádech.

„Čau, kotě, nechceš jít s náma a trošku si zablblnout, co?“

Paráda. Ten kluk je něco jako Shakespeare gangu. Úplný Romeo. Tisíce let lingvistické evoluce se mu podařilo zredukovat do jediné věty. Je to, jako by mi ukázal svoje péro a zeptal se: „Co mu říkáš?“

Toho si musím nechat na konec, jestli to půjde, když je s ním taková sranda. Přitáhnou si kolena k hrudníku a dál zírám z okna. Do tmavého tunelu ubíhajícího kolem rychlostí snad milion kilometrů za hodinu.

Začínají se usmívat. Cítí, že mají navrch. Myslí si, že kápí na snadnou kořist. Připadám jim jako vyděšená holka, která se lehce zlomí.

„Hej, kotě! Mluvim s tebou. Tam nic neuvidíš. Zato tady je toho k vidění hodně.“ Rozesměje se, dloubne loktem do parťáka a strčí si pravou ruku do uměle potrhaných džín značky Diesel.

Tady musím upozornit na dvě věci:

Zaprvé, je toho opravdu hodně vidět, protože jsme v tunelu a vagon ozařují jasná světla, která dělají z okna zrcadlo. Díky tomu o nich mám dokonalý přehled.

Zadruhé, pan Opičák si strká pravou ruku do kalhot, aby před kámoši zalomcoval svojí chloubou, a tak odhaduju, že je pravák. Pravák, který právě udělal všechno pro to, aby na mě nemohl zaútočit.

Tohle byste nevymysleli. Zastrášovat někoho tak, že se sami dobrovolně připravíte o výhodu! Je to něco podobného, jako by vás ohrožovali Teletubbies.

Teď už mě nemůžou dostat. Konečně se k nim otočím čelem, vytáhnu z tašky nůž a týpka s rukou v rozkroku bodnu do krku.

4

Inspektor pozoruje dívku v akci. Navzdory vybledlým barvám jasně vidí, že se usmívá. Navzdory trhavým záběrům a osvětlení jako z filmového hororu, které se spustí po zatažení za záchrannou brzdu, na ní poznává, že je šťastná. Když dívka kráčí zpátky vagonem, z jejích pohybů sálá krása a ladnost vypovídající o uspokojení z vykonané práce. Jako by se vagonem metra valila lidská tsunami. Loss potáhne z elektronické cigarety a pokračuje ve sledování videa. Pára nezakrývá ani jeden z těch hrůzných výjevů.

5

Bodnout někoho do krku není vůbec obtížné. Prostě vytáhnete z vojenské tašky nůž a vrazíte mu ho do hrdla, čímž mu proříznete krční tepnu jen pár centimetrů vedle průdušnice. Jak by to mohlo být těžké? Vždyť vás chtěl znásilnit a pak se dívat, jak se na vás postupně střídají jeho stejně vyližování kámoši. Nic než sebeobrana.

Ne, těžké je nezastavit se v půlce a nezírat na kluka, který se před vámi svíjí na podlaze ve smrtelných křečích. Právě tady většina lidí chybuje. Musíte ho píchnout do krku, okamžitě nůž vytrhnout z rány a okopanými martenskami z rudé kůže otočit jeho tělo tak, aby vás nepotřísnila krev. Ta by vás prozradila. A musíte pokračovat dál. Nedat se odradit krví, která stříká z umírajícího v mohutných červených gejzírech na jeho parťáky i okolní stěny.

Nemůžete si přitom dovolit civět na ležící tělo. Kdepak. Švihnete nožem do očí dalšího kretěna v řadě a rozběhnete se podél lavic na opačný konec vagonu. Uprostřed fontán krve a bolestného řevu jste získali tři nebo čtyři vteřiny ná-

skoku, než se těm šmejďům vyplaví do žil adrenalin a vrhnou se po vás jako smečka. Samozřejmě, pokud to udělají, tak jste v prdeli. A to je ještě slabé slovo. Když to ale provedete jako já, tak se vzpamatují až ve chvíli, kdy vy už se zády opíráte o stěnu a máte na tváři pološílený úsměv od ucha k uchu.

Důležité je, ke které stěně se přitisknete. Vlak metra ujíždí devadesátikilometrovou rychlostí, a když se zatahne za záchrannou brzdu – což je přesně to, co se za chvíli stane –, vzniklá setrvačná síla snadno srazí stojícího zfetovaného grázla na podlahu. Postačí i k tomu, aby vrhla malou emo holku přímo proti oknu, takže je důležité, aby se opírala o stěnu, která okamžitě zastaví její setrvačnost, zatímco oni naopak budou úplně na druhém konci, takže se proletí vzduchem co nejdál a přitom si polámou pokud možno všechny kosti ve svých grázlovských tělech.

Úsměv. Zatažení. Moje hlava téměř ani neregistruje děsivý skřípot brzd, protože je plná sněhu a ledu, ale ti kluci přede mnou už se netváří tak kurevsky chytře jako předtím.

Je celkem příhodné, že hned po zatažení za brzdu zhasnou stropní světla a vagon už ozařují jen blikající nouzové zářivky na stěnách a podlaze.

Hezký den přeju, hoši. Otevřu tašku a vytáhnu z ní dvě malé zahnuté mačety. Vstanu a vykročím k nim.

Šmik, fik.

Netrvá to dlouho. Nikdy to netrvá dlouho. Pokud by se to protáhlo, máte problém. Pokud by se to protáhlo, je po vás. Ve vagonu zavládne ticho. Vrátím se na své místo a uložím mačety zpátky do tašky. Už je nebudu potřebovat, ale nechci je tu nechat policii.

Proč jim usnadňovat práci? To by nebyla žádná zábava.

Jednu věc tu však policajtům přece jen zanechám. Vyndám ji z kapsy své staré americké vojenské košile a položím ji na kluka, co se prve hrabal v kalhotách. Nic nenamítá.

Pak vzhlednu ke kameře, aby si mě chlapci a děvčata v modrých uniformách mohli dobře prohlídnout.

A zmizím.

Mám hotovo.

6

Policistka poklepe na klávesnici. Záznam se vrátí o pár okének zpět a zastaví se ve chvíli, kdy se dívka usmívá do kamery. Inspektor Loss ucítí tlak v břiše. Dá si ruku před ústa a tiše si odříhne. Místností zavane pach tuku ze slaniny, ze kterého se mu udělá nevolno. Ještě víc než předtím.

„Co kamery před stanicí?“ zeptá se a sáhne do saka pro tabletky proti překyselení žaludku. Podřízená mu ukáže rozdělenou obrazovku svého notebooku, která ukazuje záběry z průmyslových kamer u vchodu do stanice metra Embankment, kde museli všichni cestující vystoupit, když vlak po zatažení za záchrannou brzdu zastavil.

„Nic, pane. Podle kamer vůbec neopustila stanici. Prošla kolem těch kluků jako duch a pak...“ Udělá rozmáchlé gesto oběma rukama a dodá: „... čárymáry, zmizela.“

Inspektor dál hledí na dívku na monitoru. Nemůže jí být víc než sedmnáct. „A kolik těch sympatických mladíků zabila?“

„Překvapivě jen jednoho. Šéfa party.“ Policistka znovu

poklepe na několik kláves. „Jistý Jason Dunne ze Sparrow Close.“

„Výborně.“ Sídliště Sparrow Close je pro inspektora Losse známým pojmem. Pokud byste hledali nějakou zanedbanou část města, kam neproudí žádné investice, ale zato v ní bují kšefty s drogami i kradeným zbožím a bydlí tam ti nejotrlejší zmetci, dokonalejší příklad byste asi nenašli.

„Ale ostatní už nikdy nebudou chodit,“ pokračuje policejní seržantka. „Přeřízla jim achilovky a vazy za koleny.“ Odvrátí pohled od počítače a otočí se čelem k šefovi. „Vlastně toho udělala ještě víc, ale radši na to nechci myslet.“

Loss se jí ani nediví. Ze vší té krve na displeji notebooku už mu jde hlava kolem. Obrázky jsou sice černobílé, ale on je v duchu vidí barevně a v plném jasu. „A co to na něj nakonec položila?“ zajímá se.

Policistka se znovu obrátí ke svému počítači, začne ťukat do klávesnice a na obrazovce se objeví detailní pohled na bezvládné tělo Jasona Dunnea. Na džínách mu leží bílá kartička připomínající vizitku, přilepenou krví. Je na ní jediné slovo vytištěné písmem Arial:

Tuesday.

Anglicky úterý.

Inspektor ztěžka vzdychne. „Souhlasí to?“

„Co myslíte, pane?“

„Opravdu je úterý?“

Stoneová se s pohledem upřeným na monitor upjatě usměje. „Ne, pane. Je pátek.“

7

Je to v každých zprávách, křičí to doslova ze všech existujících médií.

Jeden zavražděný a pět doživotně zmrzačených!

Šestnáctiletý Jason Dunne a pět dalších mladíků vyloučených ze Základní školy Sparrow se včera v noci stali obětí brutálního útoku ve vlaku metra. Chlapec zemřel přímo na místě. Policie žádá případné svědky, aby se neprodleně přihlásili na nejbližší služebně, a připravuje tiskové prohlášení. Vyšetřovatelé případu by zvláště rádi mluvili s mladou ženou, která se v inkriminovanou dobu zřejmě nacházela na místě činu.

Když Lily tu zprávu uvidí, udělá se jí mdlo. Lekne se, že ta mladá žena, kterou chce policie vyslechnout, je ona. Po chvíli si uvědomí situaci a rozechvěle vydechne úlevou. Samozřejmě že není.

Nemůže to být ona.

Celou noc byla doma.

Přesně podle instrukcí.

Zaklapne notebook a vyleze z postele. Bez zvukového

doprovodu televizního zpravodajství je v místnosti náhle jasně slyšet déšť pleskající do okna za záclonami. Lily má na sobě svoje oblíbené modré flanelové pyžamo značky Marks & Spencer. Několikrát si musí povytáhnout kalhoty, které jí povážlivě padají. Rychle zhubla a teď váží necelých pětatřicet kilo. Kůže jí visí na kostech jako šaty na ramínku. Skoro to vypadá, jako by si vypůjčila tělo nějaké menší dívky. Oblékne si župan, pomalu vykročí ke dveřím svého pokoje, přitiskne hlavu ke dřevu a čeká, jestli neuslyší nějaké podezřelé šelesty. K jejím uším však doléhá jen rádio hrající v kuchyni a zvuk usilovného míchání, jak se matka snaží připravit snídani.

Žádné bouchání dveří a dusot lidí, kteří by se hrnuli dovnitř.

Žádný zápach drog, chlastu a nenávisti.

Žádný šakalí smích.

Žádné zvuky bití, ničení a chtíče.

Kde by se tady vzaly?

Lily odemkne bezpečnostní zámek, který si namontovala před třemi týdny, a zamíří do kuchyně. Poslední dobou toho moc nenachodí a žalostně tenké nohy ji stěží nesou. Matka stojí nad sporákem a tváří se, jako by vůbec nic nechápala. Lily se usměje. Je to příjemné. Už to moc často nedělá.

Než se to všechno stalo, matka jí vařila málokdy. Neměla na to čas. Musela si vzít tři práce, aby naplnila ledničku a měla na kredit do telefonu. Lily jí to splácela tím, že se ve škole pilně učila a snažila se vyhýbat malérům. Na sídlišti, kde bydlela, to nebylo vůbec snadné, ale ona si opravdu dávala pozor. Teď ji máma nenechá v bytě samotnou. Lily už nechodí do školy a málokdy opouští svůj pokoj. Sporák už není potřeba.

Když chcete umřít, tak prostě nejíte.

Lilyina máma zvedne oči od vaření a zahledí se na dceru. Lily v matčině tváři vidí své vlastní oči. Opuchlé od pláče. Suché, protože všechny slzy už vybrečela.

„Slyšela jsi to?“

Lily přikývne a taky se na ni podívá. Venku děšť mluví svým vlastním jazykem a naráží do oken. Lilyina máma se podívá na rádio: tichý a uměřený hlas hovoří o útoku na šest mladíků ve vlaku metra. Žena ostře kývne hlavou. Jen jednou.

„Ti hajzlové si to zasloužili.“

Lily se znovu usměje. Matčino zaklení, i když jen decentní, jí dodá zvláštní pocit jistoty. Je to jiné než vznášet se snovým světem ve vlastní hlavě, kde na ničem nezáleží a všechno je v pořádku. Lily vykročí a obejmě mámu, ale jen slabě, aby necítila, jak jí z kůže ostře vystupují kosti. Ví, že máma se obviňuje z toho, co se jí stalo. Když byla v práci.

„Řeknu ti, co uděláme, mami. Umícháš mi koktejl, já si zatím prohlídnu textovky a pak si zanádáme u rádia spolu.“

Není to mnoho, ale nic lepšího ji nenapadá. V poslední době ztratila schopnost komunikace. Spřádat slova a stavět si z nich ochranný štít patřovalo k jejím oblíbeným činnostem. Teď jsou pro ni slova bludištěm, v němž se beznadějně ztrácí. Vykročí pryč z kuchyně a matka se za ní s pláčem dívá. Naposledy viděla dceru jíst před dvěma dny, a to ještě mrkev nakrájenou na tak titěrné plátky, že se doslova ztrácely před očima.

8

V Londýně je více než čtyřicet opuštěných stanic metra. Některé z nich se nacházejí jen kousek od těch, které jsou stále v provozu, ale jen pár z nich vyhovuje mým požadavkům.

Zprvė potřebuju mít víc než jednu cestu dovnitř a ven. K čemu by mi byl bunkr bez únikového východu? Když jsem začala žít v podzemí, zašla jsem se do jednoho starého tunelu kousek od Green Parku: dostatečně blízko u nástupiště, abych se cítila bezpečně, ale přitom tak daleko, abych nepoutala zbytečnou pozornost. V systému metra jsou takových tunelů stovky. Některé z nich slouží jako skladovací či pracovní prostory. Jiné vedou k linkám, které už dneska nejezdí. A existují i další, o jejichž účelu nemám nejmenší tušení. Myslela jsem si, že tunel, ve kterém jsem se ukrývala, je ideální. Stěny i strop byly z bílých porcelánových cihliček; vypadaly, jako by je někdo postavil z dětské stavebnice. Tak mi to aspoň celou dobu připadalo. Měla jsem uvnitř staré lehátko, lampu a další krámy.

Ve srovnání s tím, kde jsem bydlela dřív, to byl úplný hotel Ritz.

V životě by mě nenapadlo, že by ten tunel mohl být stále používaný. Myslela jsem, že je to pozůstatek války nebo tak něco.

Třetí noc mě vzbudil nějaký dělník, který si tajně odskočil ze šichty. Nevím, kdo se víc lekl: jestli on, nebo já. No nic, tunel neměl žádný zadní východ, takže jsem musela chlápka kousnout, abych kolem něj mohla utéct. Musel si myslet, že jsem zvíře – a nebyl daleko od pravdy.

To už je ale minulost. Teď je teď.

Když nechám ty kluky ležet ve vagonu metra, projdu služebním tunelem na Charing Cross, sundám si paruku, zastrčím ji do tašky a nasadím si kšiltovku. Obrátím vojenskou košili naruby, takže je najednou zelená a ne černá, a počkám, až do stanice vjede vlak. Mám univerzální klíč od nouzových zadních dveří, které i po zastavení soupravy zůstávají v tunelu, takže mi stačí vyklouznout z výklenku, pokradmu nastoupit a svézt se jednu zastávku na Leicester Square. Pak přestoupit na linku Piccadilly a jet až do Holbornu.

Málokdo ví, že jde vlastně o náhradní stanici. Téměř naproti ní se na druhé straně Oxford Street nachází jiná, kterou zavřeli v roce 1933: stanice Britské muzeum.

Asi už vám svítá, že jo?

Vystoupím z vlaku s ostatními pasažéry. Čepici přitom klopím k zemi a kožený popruh tašky jsem si přehodila přes hlavu, aby mi při přesunu pevně držela na zádech.

Nejdřív kráčím s davem a pak se prosmýknu služebním vchodem do paralelního tunelu, jenž mě zavede k opuštěné stanici. Cestu si ozařuju halogenovou baterkou, kterou jsem vytáhla z tašky, a s její pomocí projdu spleť komor a spojovacích chodeb až do protiletectvého krytu z druhé světové války.

Všude dobře, doma nejlíp.

9

Lily zapne počítač, najede kurzorem na ikonu *Google* a klikne. Během čekání na to, až se přístroj připojí k internetu, vykročí k oknu, odhrne závěs a přes dešťové hady, co se plazí po skle, bloumá očima po okolí.

Bydlí v prvním patře širokého třípodlažního paneláku. Na každém patře je deset bytů, naprosto stejných jako ten její. Za bitevním polem mylně označovaným jako hřiště se táhne další úplně stejný barák. I vlevo a vpravo se nachází přesně totéž: čtyři bloky stejnobytů, životy uzavřené v betonu.

Každý zná každého od vidění, ale nikdo nikoho důvěrně – takhle vypadá bydlení ve válečné zóně. V Lilyině sousedství se mluví přinejmenším tuctem jazyků, ale jen dvěma rozumí každý: strachu a síle. Dole Lily vidí mladíky na dětských kolech. Prodávají po domech drogy, telefony, iPady, prostě cokoliv. V dálce nad paneláky Lily rozeznává neonová světla a lesklé bankovní věže londýnského finančního centra Canary Wharf. Připomínají nedostižnou budoucnost z úplně jiného světa.

Počítač za jejími zády vydá tlumený zvuk ohlašující připojení k internetu, Lily se tedy odvrátí od okna a opatrně se posadí. Uplynul měsíc a podlitiny zmizely, ale stehy pořád bolí. Otevře facebookovou stránku vytvořenou speciálně pro ni a podle očekávání zjistí, že je úplně prázdná. Žádné označené fotky, žádné lajky, žádní přátelé.

Samozřejmě, žádní přátelé.

Lily napíše: JSI TAM?

Počítač se odmlčí. Kurzor bliká, prsty bubnují do stolu. Pak konečně:

JO.

Odpověď je napsaná křiklavě modrým písmem.

Lily se při pohledu na monitor bezděčně hryzne do rtu a na ústech se jí objeví krůpěje krve. Chtěla by se zeptat na tolik věcí, ale ví, že nemůže. Takhle to nefunguje.

Napíše: SLYŠELA JSI ZPRÁVY?

Pauza.

JO. KDE JSI BYLA?

Pauza.

DOMA S MÁMOU. CELÝ VEČER JSEM SE DÍVALA NA TELEVIZI.

Pauza.

DOBŘE. TAKŽE HOTOVO?

Lily se otočí a chvíli se dívá, jak kapky deště sjíždějí po okně, pak znovu pohlédne na slova zářící na monitoru. Jsou tak prostá. *Takže hotovo?* Prostá, ale pro ni přesto nepochopitelná. Olízne si ranku na rtu a rukávem otře slzy z očí.

HOTOVO, LILY-ROSE?

Pauza.

ANO. DÍKY.

OK. ŘÍD SE PODLE INSTRUKCÍ A PAK SI UŽÍVEJ ŽIVOTA. TVOJE TĚLO JE JEN TVOJE. MUSÍŠ HO UZDRAVIT.

Lily dostane pokyny, jak má pozměnit nastavení počítače, aby se k němu dalo připojit na dálku. Udělá to a pak sleduje, jak přízračné ruce z jejího notebooku systematicky odstraňují veškeré stopy jejich korespondence. Všechny zmínky o fóru *Pro-ana* určeném dívkám trpícím anorexií, kde se poprvé setkaly. Všechny rozhovory, které spolu vedly v kybernetickém podsvětí internetu. *Omece*. *Whisper*. Všechny možné chatovací stránky. Zvláštní facebookový profil založený pro jejich schůzky přestal existovat. Všechno je pryč. Veškerá spojení mezi Lily-Rose a osobou dálkově ovládající klávesnici jejího počítače. Než se notebook definitivně vypne, na displeji se objeví poslední vzkaz:

SBOHEM, LILY-ROSE.

Lily-Rose sedí před prázdným notebookem s mrtvým monitorem polepeným obrázky holky z budoucnosti, kterými si ho polidštila v jiném životě, a přemýšlí, co dál. Má pocit, jako by mezi ní a zbytek světa někdo postavil dveře a odmontoval kliku. I když osobu na druhém konci počítače nikdy nepotkala, vzniklo mezi nimi určité spojení: dokázaly navzájem porozumět své bolesti a sebenenávisti. Lily-Rose neví, jestli někdy dokáže poslechnout její radu a přestane se bát. Jestli dokáže převzít vládu nad svým životem natolik, aby ho doopravdy žila. Obejme se a zahledí se závojem deště na šedivý svět venku, ale přitom nic nevidí. Ozve se zaklepání na dveře. Otočí se a na prahu svého pokoje uvidí stát mámu s hrnkem mléčného nápoje Complian v ruce a výrazem, který neumí přesně rozšifrovat.

„Mami? Stalo se něco?“ Podívá se za matku a spatří unaveně působícího muže v nepadnoucím obleku a neméně ztrápenou ženu v ještě horších šatech. Oba se na ni dívají.

„To jsou lidi od policie,“ hlesne máma stísněně. „Chtějí nám položit pár otázek.“

IO

Proniknout do cizího počítače není vůbec těžké. Kdo tvrdí něco jiného, ten lže. Je to jako otevřít zámek planžetou nebo číst lidem z tváře: stačí vám k tomu dobrý učitel a správná motivace. Všechny ty filmy zobrazující magory, kteří se dívají na *Star Trek* a *Quantum Geek* a pak se nabourávají do systémů NASA a podobně, jsou úplné hovadiny. Jde o další způsob, jak šikanovat lidi, kteří jsou jiní. Zařadit je do škatulky. Udělat z nich tohle nebo tamto. Přinutit je, aby seděli sami ve tmě.

Aby bylo jasno, já ráda sedím sama ve tmě. Znamená to, že tam není nikdo další.

Většina stanic metra – včetně Holbornu – má dneska wi-fi, takže mi k získání signálu stačilo instalovat zesilovač, který ho nasměruje tunelem do sousední stanice Britské muzeum. Není to těžké. Tady dole je tolik zbytečných kabelů a rozvodných skříní, že najít zdroj elektřiny byla hračka a ani jsem ho nemusela maskovat. Zdejší stěny jsou jako vystřižené z filmu *Vetřelec* – samé kabely potažené pryží a výstražné

cedule. Nikdo nemůže poznat, co k čemu patří. Proto tady pro jistotu všechno nechávají. Odstraníte něco, co nemáte, a metro se zastaví. Nebo zhasnou všechna světla. Než aby se stala nějaká katastrofa, radši to necháme být – takhle uvažují.

Což mi vyhovuje.

Zařídila jsem si bydlení v části stanice, která kdysi sloužila jako protiletectvý kryt, a tudíž se nachází v nejhlubším suterénu. Na stěnách jsou dodneška plakáty s heslem „Kopejte pro Británii“. Strop jsem si ověsila elektrickými svíčkami, mám tady skládací lehátko, notebook s bezdrátovými reproduktory a věšák na oblečení. V hlavní části stanice se nachází stále funkční záchod, i když ho musím zalévat vodou z hydrantu ve spojovacím tunelu. Můžu si tu vážně připadat jako doma.

Mám ještě další skryše v jiných stanicích. Jsou rozeseté doslova po celém Londýně... Nerada sedím jen na jedné větvi – co kdyby pode mnou praskla?

Z mého obydlí vedou tři cesty, takže se cítím v pohodě. Kdybych jich měla míň, byla bych z toho nervózní. Nastražím poplašná zařízení, naladím na notebooku rozhlasovou stanici *BBC World Service* a natáhnu se na lehátko. Dívám se na elektrické svíčky nad sebou. Jejich mihotavé světlo zachycuje miliony prachových částic, které mi nepochybně zamořují plíce. Z počítače zní tradiční zpravodajské žvásty. Tady země v průseru. Jinde zas zaneřádné ovzduší. Všechno se odehrává ve světě, od kterého jsem tak odříznutá, že to klidně může být vymyšlené. Vypnu rádio. Jen tak ležím a hledím na drobné porcelánové dlaždičky, kterými je obložený celý strop. Muselo trvat celé roky, než je tam všechny naskládali. Proč to dělali? Proč použili tak malé dílky? A kde

je vyráběli? Nemůžu přijít na odpověď, tak nad tím přestanu
přemítat a jen tak si ležím, nadechuju se a zase vydechuju.

Jako bych byla živá.

K tomu není co dodat.

Světla zhasnou. Dobrou noc.

Inspektor Loss stojí se seržantkou Stoneovou ve dveřích a i odsud jasně vidí, že si ta holka prošla peklem. Vypadá zbědovaně. Jako člověk, který náhle hodně zhubl: má povislou kůži a velké oči. Jako člověk, který trpí rakovinou nebo zažil extrémní utrpení. Válku. Hladomor. Anebo, pomyslí si Loss smutně, opakované znásilnění a bití, po němž už nepokládá své tělo za spojení.

Jsou uvedeni do obývacího pokoje. Je to obdélníková krabice stejná jako tisíce jiných obdélníkových krabic, jež inspektor za ta léta navštívil. Matka se ji snažila zútulnit obrázky, výmalbou, nábytkem a koberci, ale Loss před sebou přesto stále vidí králičí brloh na špinavém sídlišti, který by klidně mohl sloužit jako vězení.

Matka na ně přísně hledí, ruku na dceřině rameni. Ochraňuje ji. Vlévá do ní sílu. Ani jedna z nich ho tady nechce. Ani jeho kolegyni. Čte jim to ve tvářích. Poznává to podle držení těla. Musel by být slepý, aby to neviděl. Neví však, proč to tak je. Možná proto, že se k nim policisté po útoku chovali hrubě

a necitlivě. V případech znásilnění by to nebylo nic nového. V jistých policejních kruzích je znásilnění synonymem pro „rozmyslela si to“. Ne ve všech. Oproti minulosti se to zlepšilo, ale někteří se nezměnili. Možná je důvodem to, že matka s dcerou už si zkrátka vytrpěly dost a chtěly by za vším udělat tlustou čáru, vyrovnat se s tím nebo se o to aspoň pokusit a oni – policisté – jim minulé hrůzy pořád připomínají. Možná je v tom obojí nebo to má ještě další příčiny. Loss si povšiml dceřina zvláštního výrazu, když ho poprvé zahlédla. Byl téměř provinilý. A co ten kradmý pohled na notebook? Inspektor neví, co si o tom má myslet, a tak se rozhodne, že si o tom nebude myslet nic a soustředí se na to, proč je tady. Předkloní se v křesle.

„Nerad vás ruším takhle po ránu, paní Lorneová, Lily, ale mám nějaké informace, které by mohly souviset s vaším, ehm...“ Neví, co má říct. Sedí v tomhle upraveném bytečku, z něhož číší zvláštní lidskost, a má pocit, že už samotné slovo „znásilnění“ by přivolalo zlo, které sem vůbec nepatří. Vidí, jak matce zbělela ruka z usilovného tisknutí dceřina ramena.

„Slyšeli jsme to v rádiu, inspektore...?“ Matka chce znovu slyšet jeho jméno. Přestože se jí představil. Chce mít navrch. Těžko jí to vyčítat.

„Loss.“

„Inspektore Lossi, můžu jen říct, že ty bestie dostaly přesně to, co si zasloužily.“ Matčina tvář je brunátná zlostí a dcera si prohlíží ruce. Loss si všimne, že si okousala nehty až do krve a také kůži kolem nich má úplně ožvýkanou.

„Omlouvám se za tu otázku, paní Lorneová, ale vzhledem k povaze útoku na ty mladíky...“

„Bestie!“ vyhrkne paní Lorneová vehementně. „Znásilnili

moji dceru, pak ji zmlátili a znovu znásilnili. Ať se těm šmejdům stalo cokoliv, pořád to nebylo dost.“

„A protože šlo právě o tyto mladíky,“ pokračuje Loss a ztlumí hlas, „bohužel se na to musím zeptat.“

Vteřiny odtikávají a matka s dcerou na něj jen zírají. Paní Lorneová nakonec pochopí, co jí říká. Na co se ptá. S odporem na něj pohlédne a odpoví: „Byly jsme celý večer doma. Tohle chcete vědět, ne?“

„Bezpečnostní kamery zachytily na místě činu mladou ženu...“ Paní Lorneová rázně mávne rukou a Loss se zarazí.

„Dost! Byly jsme celý večer tady. Stavilo se u nás pár lidí. Na rozdíl od těch bestií, které napadly moji dceru, máme i jiné svědky než samy sebe.“ Paní Lorneová znechuceně ohrne rty. Lossovi prolétne hlavou, že si ta žena snad odplivne na vlastní podlahu. „Vzájemně se kryjí. Zametají po sobě stopy a vysmívají se nám, jako bysme byly póvl.“ Loss vidí, že paní Lorneová stěží drží vztek na uzdě. „Kdyby ti parchanti byli v lochu, kam patří, žádný svědky bysme nepotřebovaly. Poslední měsíc jsem ani nemohla vyjít z bytu, abych neviděla, jak se jeden z nich poflakuje kolem a chechtá se do mobilu. I když si třeba jen odskočím dolů do krámu, musím sem posadit někoho ze sousedů, jinak Lily začne křičet nebo něco ještě horšího.“ Inspektor Loss má pocit, že se mu paní Lorneová i Lily-Rose doslova hroutí před očima, a hluboce se za to nenávidí. Ty dvě se snaží na všechno zapomenout, a on jim do hojící se rány vrazí šroubovák a snaží se ji znovu otevřít. A aby tomu nasadil korunu, ještě tím šroubovákem otočí.

„Má pro vás slovo ‚Tuesday‘ nějaký zvláštní význam?“

„A ven!“ Matka se prožene kolem policistky ke dveřím. „Chci, abyste okamžitě odešli. Moje dcera potřebuje klid.“

„Ano, ovšem.“ Loss vstane a vykročí za ní k východu. Když míjí Lily-Rose, spatří v ní vlastní dceru a má nutkání dotknout se jejího ramene, ale ubrání se. „I po té události v metru se budeme dále zabývat vaším případem. Policisté, kteří ho dostali na starost, předali přepisy veškerých výsledků. Nedá se vyloučit, že ve světle nových, ehm, okolností budou mít k věci ještě co dodat.“

Lily-Rose se na něj upřeně zadívá. Najednou se rozzáří a její úsměv připomíná poslední paprsky slunce před tím, než se definitivně zanoří do moře. „Na invalidním vozíku už asi nikoho dalšího neznásilní, co?“

A pak se odvrátí, sklopí pohled k podlaze a nechá v inspektorovi jen chlad a prázdno. Venku na betonové pavlači před zavřeným bytem se detektivové rozhlédnou po sídlišti zmáčeném deštěm. I když lijí jako z konve, vidí kluky na kolech, s batohy plnými zboží. Kšefty se kvůli počasí nezastaví. Loss vyloví z kapsy elektronickou cigaretu, a když se odpaří dávka z atomizéru, vtáhne nikotin do plic. Seržantka ohrne nos, položí ruce na zábradlí a zadívá se na betonové hřiště pod nimi.

„Slovo ‚Tuesday‘ vyvolalo jednoznačnou reakci, pane.“

12

Když jsem z počítače Lily-Rose vymazala všechny informace, vyndala jsem z toho svého harddisk a společně s přístrojem ho uložila do tašky, abych pak obě věci vyhodila do kanálu. Nedělám to ani tak z obavy, že by mě chytili, na to se můžu vykašlat. Spíš nechci, aby moji klienti museli řešit zbytečné problémy. Žádný harddisk, žádný záznam.

Nový klient, nový notebook.

Repráčky si ale nechám.

Klienti. Takhle jim říkám. Kluci a holky, kteří nemají nikoho jiného, na koho by se obrátili, když se všechno podělá a oni se propadnou do prázdného světa plného sebepoškozování a sebevražd...

Stejně už žádné nové klienty mít nebudu, ne?

Než se zbavím důkazů, dám si Red Bull a napíšu na stěnu jména kluků z toho vlaku. Později, až se nabourám do záznamů z bezpečnostních kamer metra, přidám k jejich jménům ještě QR kód. Už jsem ho prolinkovala na stránku, kam pověsili video s Lily-Rose. Pokud se někdo bude chtít podívat

na její znásilnění, přehodí ho to na šot zachycující potupnou blamáž chlapeckého gangu v metru.

Popadnu techniku, baterku MagLite a vstoupím na schodiště. Schody nejsou v tak dobrém stavu jako hlavní části bývalé stanice, takže chůze po nich dá docela zabrat. Vyjdu o pár podlaží výš až k tunelu propojenému s kanalizačním systémem. I tady jsou stěny obložené viktoriánskými kachličkami, stejnými jako v několika dalších stanicích. Co měli proboha viktoriáni na těch drobných obkládačkách? I celá kanalizace je jich plná. Zním hodně kanálů a první tunele metra vznikly ve stejné době, ale stavěli je snad trpaslíci nebo co? Nebo šlo o nějaký pracovní program pro děti ze sirotčinců?

Hodím notebook do pomalu plynoucího tekutého odpadu. Vedle kanálu vede jakýsi chodníček. Vykročím po něm a po necelém kilometru se zbavím i harddisku. Ve stokách si musíte dávat pozor. Bývá tam hluk a hrozí, že narazíte na dělníky, kteří zrovna na něčem pracují...

V jedněch bezplatných novinách, které zaplavují stanice metra, jsem četla, že Londýn chce vybudovat novou supermoderní kanalizaci a že mnoho starých tunelů propojujících podzemí města má být zasypáno. Hodně štěstí přeju. Tady dole se ukrývá tolik netušených věcí, že ten, kdo tu bude chtít provést důkladný průzkum, se z toho zaručeně zblázní. Na svých toulkách jsem narazila na pěstírny konopí, tajné garáže plné ukradených bouráků nebo na varny pervitinu. Půlka londýnského podsvětí uchovává své zboží v podzemí. Jednou jsem dokonce našla tank. Tank!

Když se zbavím počítačových krámů, vyrazím zpátky ke stanici Britské muzeum a začnu pomalu kontrolovat všechny

své alarmy. Klestím si cestu ke skluzavce – tunelu vyhloubenému za druhé světové války mezi stanicí metra a suterénem Britského muzea. Původní představa byla taková, že pokud nacisté začnou bombardovat Londýn, nejcennější umělecká díla by se spustila do podzemí, kde by zůstala v bezpečí. Tedy alespoň věci, které už vláda neschovala v dolech ve Walesu nebo jimi neuplatila Američany. Je úžasné, co všechno se můžete dozvědět z dokumentů, na jejichž existenci už lidé docela zapomněli. Pod sídlem tajné služby MI6 je taky tunel. Myslím tím starou budovu MI6, ne tu dnešní, luxusní. Tunel vedoucí pod tou novou je jako Hvězda smrti a já se od něj radši držím co nejdál.

No nic, na dveře mezi tunelem a stanicí jsem dala diskový visací zámek ABUS, aby se nikdo, kdo by náhodou našel vchod, nedostal moc daleko. A kdyby snad zámek překonal, čeká na něj nástražné zařízení. Nemám obavy, že by se to někdy někomu povedlo, ale kdyby náhodou ano, poskytne mi to čas na útěk.

Odemknu visací zámek a vyrazím ke dveřím, které vedou do suterénu muzea. Říkám tomu suterén, ale jsou tam stovky místností. Tyhle prostory fungují už od roku 1753 a od té doby se tu neustále hromadí další a další věci. Klidně bych se vsadila, že o většině těch předmětů už ani pořádně nevědí. Staré artefakty z celého světa. Mapy a oblečení. Nástroje a zbraně.

Mají tam zbraně z celého britského impéria i jiných končin.

Třeba ty barmské mačety.

B

Inspektor Loss zírá na bílou tabuli, která zakrývá zadní stěnu jeho kanceláře, a lituje, že už nekouří. V posledních dvou týdnech, jež uplynuly od útoku neznámé dívky v metru, si na té tabuli po troškách sbírá informace. Naplňuje ji útržky faktů i domněnek a doufá, že z toho nakonec poskládá nějaký jasný celek. Má tam i zrnitý snímek té holky z bezpečnostní kamery. Její pohled ho straší stále častěji. Pod fotku si tlustou černou fixou napsal:

JAK SE DOSTALA ZE STANICE?

V PŘEVLEKU?

Taky tam má jména a adresy všech šesti kluků, které napadla – v *sebeobraně*, dodává jeho tichý vnitřní hlas. Pod nimi si poznamenal:

SÍDLIŠTĚ SPARROW

DROGY?

SEXUÁLNÍ ÚTOK?

Nechybí tam ani fotografie Lily-Rose pořízená v nemocnici necelou hodinu poté, co ji matka našla. Při pohledu na

ni se Lossovi vždycky sevře srdce. Vidí kousky lidského těla, které by měly být ukryty uvnitř, ale vyhrézly na povrch. Otočky. Krev. Udělat něco takového jinému člověku vyžaduje doslova zvířecí brutalitu. Bezděčně si vzpomene na svou dceru, ale na tu myslet nemůže, jinak by se zoufale rozbrečel a nedokázal by se utišit. Pod fotku si napsal:

MSTA?

NOTEBOOK? STOPY NA INTERNETU?

ALIBI?

Vůbec nepochybuje o tom, že Lily-Rose něco skrývá, ale nemůže zaboha přijít na to, co by to mohlo být. Prověřili její internetovou historii, ale kromě nějakých stránek o anorexii a diskusních fór, jak si sám pomoci v krizových situacích, nezjistili nic neobvyklého.

Tedy kromě toho, že se vůbec nepohybovala na sociálních sítích. Dívky jejího věku obvykle mívají profil na Facebooku nebo Google+. Prostě něco. Lily-Rose neměla nic. Jako by při svých návštěvách internetu jen klouzala po povrchu. Je na tom cosi divného, ale Loss tomu zatím neumí přijít na kloub.

Úplně nahoru na tabuli si výrazným tučným písmem poznamenal:

CO ZNAMENÁ TUESDAY?

A dolů, vedle snímku kartičky s naškrábaným „Tuesday“, připojil otázku:

CO NÁM CHCE ŘÍCT?

Uprostřed tabule se vyjímá fotografie podivných nožů, jimiž zmrzčila ty mladíky. Loss rozeslal obrázek všem obchodníkům se zbraněmi ve městě, ale zatím se mu nepodařilo zjistit, oč se jedná. Pod snímek si napsal:

STAROŽITNOSTI?

Zatímco Loss upřeně hledí na tabuli a snaží se vyznat v množství nesourodých informací, cinkne mu notebook: přišla zpráva. Podívá se na ni s myslí stále pohrouženou do slov a fotek na bílé tabuli, ale vzápětí se jeho pozornost plně soustředí na schránku s doručenou poštou. U nové zprávy chybí adresa odesílatele, řádek předmětu obsahuje jen dvě slova a smajlík.

HÁDEJ KDO?

Inspektor Loss cítí, jak se mu ježí chloupky na rukou a napíná se mu kůže. Když e-mail otevře, nenajde žádný text, jen přílohu ve formátu MPEG: fotka nebo video. S rostoucím napětím hledí na monitor a poté stiskne klávesy, jimiž otevře přiložený soubor. Chvíli si ho prohlíží a očima se do slova vpíjí do obrázku, který má před sebou, a pak vyřkne jen dvě slova:

„Do prdele.“

14

Kluci se vyhrnou ze zadních dveří klubu do uličky. Spolu s nimi se z útrob domu rozlévá dunivá basová muzika, která se v ozvěnách odráží od okolních zdí. Že by vyšli normálně ven? Ani náhodou. Oni do sebe musí strkat a machrovat, aby dostáli nějakému obrazu, který mají v těch svých vylízaných makovicích. Je to trapné. Před kým se tady chtějí natřásat? Určitě ne přede mnou. Sedím u popelnic. Zatím si mě ještě nevšimli, to by museli dohlédnout dál než za hranice svého ubohého světa.

To by po nich ale člověk chtěl asi moc.

Vytahují skleněné trubičky a drobné krystalky pervitinu zabalené v celofánu a zapalují je. Nesnáším pohled na fetující lidi. Je to, jako byste sledovali zpomalený záznam pohybů člověka, který do sebe opakovaně bodá nožem. Kdyby to nebyli tak strašní šmejdi, snad bych je i politovala. Ale oni jsou, takže to nedělám. Vstávám a zapínám kameru, kterou jsem položila na kovový stupeň požárního schodiště hned vedle popelnic. Nechápu, proč jsou přímo před únikovým výcho-

dem naskládané popelnice. Co by se stalo, kdyby vypukl požár? Kluci se opírají o zeď klubu, smějí se a vtahují drogu do plic. Po každém vdechnutí se jim rozzáří tváře a na chvíli se zdá, jako by se v temných jeskyních svých kapucí vznášeli.

Vypadají tak *cool* – překvapuje mě, že nikdo z nich nemá na očích sluneční brýle.

Průchod ústí na hlavní ulici před klubem, jinak je slepý. Ten, kdo by chtěl projít kolem sjetých kluků, mě a popelnic, by narazil do kancelářské zdi. Z kapsy čínské vojenské košile vytáhnu měkký balíček cigaret. Nemám čas tady stát celou noc a čekat, až si mě jeden z nich všimne. Zatřesu krabičkou a vyklepu z ní cigaretu.

„Hej, kluci! Nemáte oheň?“

Všichni tři zanechají toho, co právě dělají, zvednou oči a zamžourají přes dým mým směrem.

Konečně mě vzali na vědomí.

15

Loss hledí na obrazy, jež se odvíjejí na monitoru. Aniž by spustil oči z notebooku, natáhne ruku a bzučákem přivolá Stoneovou. Nahrávka nemá zvuk. Byla natočena drahou kamerou s funkcí nočního vidění. Barevnou paletu tvoří různé odstíny zelené. Když jeden z mladíků připálí dívce cigaretu, vypadá to, jako by rozžehl římskou svíci. Termovizní kamera, pomyslí si Loss a sáhne do kapsy pro elektronickou cigaretu. V rohu obrazovky je počítadlo, které zobrazuje plynoucí vteřiny a krájí čas na plátky násilí a bolesti. Ozve se zaklepání na dveře a do místnosti vstoupí Stoneová.

„Už jsem tady,“ ohlásí se.

Loss nemůže odtrhnout oči z monitoru. Pokyne podřízené, aby šla k němu. Stoneová povytáhne obočí, obejde stůl a stoupne si vedle něj. Po chvíli si uvědomí, co v počítači vlastně vidí.

„Do prdele.“

16

Vykročím ke klukům a nechám se hltat jejich pohledy. Mám černé legíny, přes ně černé letecké kalhoty rozedrané na kolenou a zelenou košili s utrženým límcem z výstroje Čínské lidové armády. Vidím, že mě sledují. Jsou mírně omámení, ale zase ne tolik, aby nevěděli, která bije. Jeden z nich si stáhne kapuci a upřeně se na mě zadívá. Má napjatou pleť a kolem nosních dírek drobné popáleniny od cracku. A studené oči, které vše pečlivě zvažují. Neposuzuje mě jako ženu, ale snaží se vyhodnotit situaci. Je to obchodník s bolestí, kterého za hranicemi téhle uličky nečeká žádná budoucnost, a pokouší se odhadnout šanci, že si se mnou zašuká. Udělá pohárek z dlaní a škrtne zapalovačem. Samozřejmě je to Zip-po. Jinou značku by tihle dementi snad ani nevzali do ruky. Nakloním se k němu a připálím si cigaretu.

„Dík,“ hlesnu a vykročím k požárnímu schodišti – a ke své tašce. Musím jim přece dát šanci zachovat se správně, nemyslíte? Cítím na zádech jejich oči zvažující rizika. Malá emo holka jako já, před nimi dlouhá noc, žádní svědci. Je to pro ně jasné jako facka.

Nastane odmlka, než se pomalu rozběhnou zrezivělá kolečka v jejich tupých mozečcích, nebo co to v hlavě mají, a pak se ozve:

„Hej, Nirvano, kam to jako jdeš? Nechceš se radši vrátit a trochu se pobavit, co?“

Nirvana! Ježíšikriste, oni si pletou i subkultury, kterým by snad měli trochu rozumět.

Usměju se a sáhnu do tašky.

Pobavit se? Proč ne?

17

Inspektor Loss a seržantka Stoneová sledují, jak dívka kráčí směrem ke kameře. I ve zvláštním zeleném světle termovize ji bezpečně poznávají: je to ta holka z metra. Má na sobě sice jiné oblečení, ale vlasy, obličej i úsměv jsou stejné. Detektivové vědí, že se stane něco strašného, ale nemůžou odvrátit zrak od videa. Počítadlo dál neúprosně odměřuje čas. Nejmenší čísla – setiny sekund – se míhají v rozmazané šmouze. Dívka se zastaví před kamerou, zvedne k nim pohled a odhodí cigaretu doleva. Loss sice ví, že jde jen o záznam, ale přesto má pocit, že se dívá přímo na něj.

Kluci za ní si vymění vítězoslavný úsměv a vykročí kupředu jako levharti blížící se ke gazele. Ten se staženou kapucí jí něco říká. Loss může jen odhadovat co. *Zůstaň tady s náma. Pojď si zablnout. Nekoukej se moc daleko dopředu.* Dívka se skloní mimo záběr a pak se narovná. Detektivové vidí, že něco drží v ruce, ale je příliš blízko kamery, aby poznali, oč jde. Otočí se čelem ke klukům, kteří se k ní plíží zezadu, a Loss zašeptá:

„A teď to přijde.“

18

Střelím toho s odhalenou hlavou přímo do pravého oka. Neozve se žádná rána, protože používám pistolovou kuši. Střela vyletí z mechanismu obrovskou rychlostí a zabodne se klukovi do mozku. Nebo do toho, co se doteď za mozek vydávalo.

Dobrou noc, ustel si hezky na zemi. Je čas jít spát.

Zatímco se jeho kámoši marně snaží pochopit, co se to sakra děje, otočím se a vrátím zbraň do tašky.

„Danny? Hej, Danny! Co to kurva děláš, chlape?“

Danny toho přitom právě teď moc nedělá, maximálně sebou trochu škube. Vytáhnu signální pistoli a střelím dva zbylé do obličeje.

19

Když signální pistole odpálí náboj, celý displej zbělá a pak zase zčerná. Supercitlivá kamera je přetížená a nedokáže přesně zobrazit skutečnost.

„Co to sakra bylo?“ zeptá se Stoneová. Inspektor Loss jí neodpoví ani nespustí oči z počítače. Na monitoru krouží víry zeleného světla, z nichž vykvétají žhavé černobílé květy, jež po chvíli uvadají a blednou. Když se obraz vrátí do normálu, oba kluci leží na zemi a drží se za obličeje. Všude kolem létají doběla rozžhavená kovová vlákna, zarývají se jim do kůže a se syčením zhasínají. Dívka kráčí od kamery ke třem postavám na zemi. Loss instinktivně zatne čelist a připravuje se na další násilí, dívka je však namísto toho překročí jako odpadky a pokračuje ke stěně klubu.

„Co to sakra dělá?“ vydechne Stoneová. Loss zavrtí hlavou; nespouští pohled z monitoru. Ta holka něčím trepe v pravé ruce a obraz se rozmazává. Zastaví se u dveří klubu. Detektivové sledují, jak začíná stříkat na stěnu barvu ve spreji. Po prvních dvou písmenech Loss popadne telefon na